

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Politiske Betragtninger med Blik paa Danmark og Holsteen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 70. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1831_490A-txt-shoot-idm1179/facsimile.pdf (tilgået 18. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

uvis om hvad jeg skal, end hvad jeg tør sige dersom; thi jeg tør nok sige, at Forordningen af 99, som Trykke-Frihedens Grundser, den Forordning bestemmer ingenlunde tydelig Skrive-Frihedens Omfang og Grundser, saa enten trænger den til en Omarbejdelse, eller vi trænge til en anden Forordning, der bestemmer, hvad den lader ubestemt, og gjorde tudeligt, hvad i den er dunkelt eller tvetydigt. Behøvedes der ellers noget Beviis paa, hvor dunkelt eller tvetydigt denne Forordnings Bestemmelser om Skrive-Friheden maae være, da har vi nyelig haft det mest iainefaldende, da en Skribent, som tiltaltes derafter ved General-Fiskalen, fristendtes ved Højeste-Ret for at have givet mindste Anledning til Sags Anlæg; thi kan Landets ypperste Lov-Ryndige være saa ferlausende uenige om vor Skrive-Friheds Lovlige Grundser, hvad skal da Skribenten sige?

Jeg kan i det Mindste ikke lenger sige hvad jeg før har sagt, naar Man paastod, vi i Grunden ingen Skrive-Frihed havde, thi da pleiede jeg at paastaae netop det Modsatte, brevende mig paa Indledning og en til hin Forordning, som Ingen der kendte vor nærværende Landts-Hæder, kunde tvivle om havde havt Hans naadige Stemme som Kron-Prinds, og havde nu Hans ærevaldige Stemme paa Thronen, og pegende tilbage paa min egen Skrift, i en Nælle af

Klar, som praktisk bevisende, at hvem der havde Mod til at benytte Skrive-Friheden, han havde den ogsaa. Det tør jeg nu ikke lenger sige; thi naar Man, uden at have givet mindste grundet Anledning til Klage, staaer færdig for at skulle udholde en fiskalf Action, med al den Tidts-Spylde, Værgelse og Mismed, som deraf flyder, for hvem der ikke selv er Procurator, og maa dog ved slige Leiligheder for det Meste selv være den egentlige Sags-Bærer, da kan jeg ikke sige, Man har Skrive-Frihed!

Nu kan jeg da kun sige: jeg er vis paa, at Maa-jestaten baade under os en passende Skrive-Frihed, indser dens Nødvendighed i vore Dage, og statter dens Fordele, saa, naar det blev ham klart, at vi enten fattes den, eller dog saa tydelige Bestemmelser, at Man ikke, uden at være, som jeg, lidt af en Naves-Pals, kan benytte sig af den, og nytte Landet med den; da vilde Han i Naade give os, hvad ikke blot vi, men alle Folk fattes, en velordnet Skrive-Frihed!

Ja, det kan, og det bør jeg sige, da vi jo alle veed, det er herken Skæmt eller Smiger, men ren Sandhed, naar Danneemand sige, at deres Konge er en Landts-Hæder, som gierne vil opfylde sine Værdsrimelige Ønsker, om det endog saa blot var for at betage dem Lyften til at hænge efter de Keimelige, og for at bestyrke dem saavel i Tilliden til Forsynet, som i den Trofæd og Rærlighed, der er al Løn-

